N°. 85. A°. 1842.

VRIJDAG, den 21sten OCTOBER.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 18 October 1842.*

Door Zijne Majesteit den Koning, zijn bij besluit van 24 Julij dezes jaars, No. 53.

1. Goedgekeurd en bevestigd, de na volgende door den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, gedurende den jare 1841 gedane aanstellingen en bevorderingen, als:

Van G. L. RÖPERHOFF, tot Lid van den Kolonialen Raad.
» A. E. HALFHIDE, tot Waagmeester.
» J. F. FAVEREIJ tot Vendumeester.
» C. MORTIER, tot Adsistent van den Waagmeester.
» C. L. GREEBER, tot Blank-Officier bij de Houtvelling in *Coppename.*
» C. F. DE GROOT, tot idem.
» J. NASSIJ, tot Kamerbewaarder bij de Commissie van Geneeskundig Onderzoek en Toevoorzigt en bij die tot Onderzoek naar de Ziekte der Melaatschheid.

2. Goedgekeurd en bevestigd, het verleend *eervol* ontslag:

Aan C. L. DE VEER, als Waagmeester.
» K. J. N. VAN KEMPEN, als Klerk.
» J. L. MULLER, als Blank-Officier bij de Houtvelling in *Coppename.*
» W. J. VANIER, als Kamerbewaarder bij de Commissie van Geneeskundig Onderzoek en Toevoorzigt en bij die tot Onderzoek naar de Ziekte der Melaatschheid, en het verleend *ontslag* aan A. J. POLAK, als Tweede Kommies bij de Magazijnen.

3. Goedgekeurd en bevestigd, de gedurende opgemeld tijdvak gedane aanstellingen en bevorderingen bij de Landelijke Schutterij, als:

Van C. E. LEEUWE, als Kapitein.
» J. D. HORST, als 1ste Luitenant.
» D. J. LOBO Jz., als idem.
» F. P. TRIEBELS, als idem.
» H. TYNDALL, als idem.
» C. DE JONGH, als Tweede Luitenant.
» J. S. COTINO, als idem.
» C. J. CUSTNER, als idem.
» A. DESSÉ, als idem.
» F. L. PICHOT, als Vaandrig.
» G. VAN BEHMEN, als Vaandrig titulair.
» G. FRASER, als Vaandrig.
» H F. DE JONGE, als idem.
» J. L. GUICHERIT, als idem.

4. Goedgekeurd en bevestigd, het verleend *eervol* ontslag aan de Officieren bij opgemelde Schutterij, als:

Aan A. A. GEHRELS, als Kapitein.
» J. F. BETTEN, als 1ste Luitenant.
» J. TYNDALL, als idem.
» D. R. ROBLES DE MEDINA, als idem.
» T. SEVENOAKS, als idem.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 19 October 1842.*

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste hebben geadresseerd, *om Brieven van Manumissie* voor Slaven, als:

1°. D. J. LOTH, als Straatvoogd over en voor de Slavin *Livia*, afkomstig van de Plantaadje *Catharina Sophia.*
2°. L. C. KOOTWIJK, voor de Slavin *Julianna;* haar in eigendom toebehoorende.
3°. R. BAIZA, Wed. D. J. DE VRIES, voor de Slavin *Marjaantje;* haar in eigendom toebehoorende.
4°. S. WITTERING qq. M. A. WITTERING, voor de Slavin *Zaire;* aankomende denzelven M. A. WITTERING.

Zoo worden al de genen, welke vermeenen mogten redenen van oppositie te hebben, opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; na verloop van welken termijn, de verzochte *Brieven van Manumissie* zullen worden verleend.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Gouvernements Secretarij.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den 20 October 1842.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen:

JOHANN GUSTAV FERDINAND JANSA
EN
FRIEDERIKE WILHELMINE HOLLENZ.

AUGUST HEINRICH RÄDTLING
EN
JOHANNE JULIANE RICHTER.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

MENGELWERK.

DE SNEEUWSTORM. (*)

EEN VERHAAL.

(Uit Ainsworth's Magazine.)

» Ga van daag toch niet naar de markt, moeder, — ach! ga er van daag toch niet heen! zie die lucht eens! zij is zoo zwart als roet! en het waait zoo hard, dat gij het niet op het paard zoudt kunnen houden — ik ben zeker, dat er veel sneeuw onder weg is. Denk niet verder om de markt. Ga er niet heen, moeder! — gij zoudt van koude sterven. Ga toch niet!"

Deze woorden werden op zekeren Februarij-morgen, door een meisje van omtrent zestien jaar oud, tot hare moeder, eene weduwe, gesproken, die eene kleine landhoeve, op eenige mijlen van *Welle*, in *Somersetshire*, in pacht had, en wier middelep van bestaan voor haar en haar gezin, voornamentlijk bestonden in den verkoop van boter, kaas en eijeren, op de markt in de stad. Op deze toespraak harer dochter, scheen de goede vrouw, die zich in haar reispak gekleed en de kap van haren warmen rooden mantel over haar hoofd geslagen had, besluiteloos of zij haar plan zou ten uitvoer brengen, dan wel te huis blijven. Ten laatste echter zeide zij:

» Neen, A g n e s, ik moet gaan. De manden staan gepakt: de oude Tartaar is gezadeld en staat reeds voor de deur: daarenboven zal Sir R i c h a r d's rentmeester morgen naar hier komen, om de pachthuur van het vierendeel jaars te ontvangen. Gij herinnert u nog wel wat hij zeide, toen hij de laatste maal hier geweest is. Ik moet gaan, lieve A g n e s; de rentmeester is meer te vreezen, dan het weder."

Het arme meisje zeide er niets op; doch zij zag hare moeder met een smeekenden blik aan.

Het was niet alleen bij A g n e s, dat de betrokken en dreigende staat der lucht eene akelige vrees had doen ontstaan. Een ander van de weduwe kinderen, een knaap, die twee jaar jonger dan zijne zuster was, was even beangst. Toen het daar even vermelde gesprek voorviel, hield hij Tartaar voor de deur bij den teugel, wachtende naar zijne moeder om haar in het zadel te helpen. Daar de huisdeur open stond, had hij gehoord wat er tusschen A g n e s en hunne moeder gesproken was. Een oplettenden blik op de donkere en zware lucht werpende, en naar het blazen des guren winds luisterende, werd zijne vrees bevestigd; doch nadat hij zijne moeder haar besluit had hooren te kennen geven, zag hij er van af om ook van zijnen kant te beproeven, haar van haar voornemen terug te brengen.

De weduwe kwam naar buiten.

» Wij hebben van daag een zwaren marsch te maken, Tartaar," sprak zij, den nek des paards streelende; » maar gij en ik zijn oude kennissen, en wij zullen er ons wel door redderen. S t e f a a n," vervolgde zij, toen zij op den stijgbeugel stond, » zie eens of de buikriem goed zit en de manden goed in evenwigt hangen. Is alles in orde? Geef mij den teugel."

» Moeder," sprak de knaap, » na hetgeen ik u daar even heb hooren zeggen, wil ik niet trachten u te huis te houden; maar ik heb even weinig zin in het weder als A g n e s. Laat mij met u mede gaan. Ik kan Tartaar, als hij zoo beladen is, gemakkelijk bijhouden, en als wij terugkomen en onze waar hebben afgezet, kan hij ons beiden zeer goed dragen. Het is niet gemakkelijk voor één mensch, om een paard in eene jagtsneeuw te besturen. Paarden raken al ligt verschrikt, als zij geen vasten grond onder hunne voeten voelen. Als dat eens het geval mogt zijn, wat zoudt gij alleen dan met den ouden Tartaar kunnen uitrigten?"

» Ik dank u, goede jongen," hernam de weduwe; » gij denkt altijd om uwe moeder; en al neem ik u aanbod niet aan, doet het mij daarom niet te minder genoegen. Gij en A g n e s zijt al te beducht voor het weder. Ik heb vele erger ochtenden dan deze, vrij bedaard zien afloopen; — ook kunt gij te huis niet gemist worden. A g n e s heeft hare bezigheden in het melkhuis; en gij hebt genoeg op het veld te doen."

Dit zeggende, gaf vrouw T h o r p e het gewone teeken tot de afreize aan Tartaar die daarop zoetjes en als met weerzin aftrok, even alsof ook hij geen welgevallen vond in de gure lucht en in de onnatuurlijke schemering rondom zich. Eenige

(*) Dit verhaal is gegrond op hetgeen in den winter van 1799, aan *Elisabeth Woodcock* overkwam. De voornaamste omstandigheden zijn, hoe wonderbaarlijk dezelve ook mogen schijnen, volkomen waar.

zachte vermaningen van zijner meesteresse zweep, deden hem lien pas verhaasten, en een paar minuten daarna, waren paard en berijdster beiden uit het gezigt van Stefaan en zijne zuster, die voor de deur stonden, verdwenen. De weg lien vrouw Thorpe langs moest om te *Wells* te komen, was, ongelukkig, zeer open; en onze goede reizigster verkleumde onder den scherp kouden wind, die uit het noord-oosten over het veld heen blies. Echter viel er nog geen sneeuw; en zich zoo digt mogelijk in haren mantel wikkelende, reed zij met een opgeruimd gemoed voort, zich verheugende in de gedachte dat zij, in spijt van wind en weder, niet verzuimd had om voor haar gezin werkzaam te zijn. Even verlangend als zijne meesteresse om aan den eindpaal der reize te komen, stapte de oude Tartaar zijn best voort, en kwam in minder dan anderhalf uur tijds te *Wells* aan. Na zich verzekerd te hebben dat haar paard behoorlijk in *den Engel en de Kroon* gestald was, begaf vrouw Thorpe zich met de voortbrengsels harer nijverheid ter markt. Hier vond zij vele en gereede koopers, want niet alleen waren hare waren bij de stedelingen zeer gezocht, maar daarenboven liet de markt dien dag weinig keuze over, hebbende slechts weinig landlieden moed genoeg gehad om het gure en dreigende weder te trotseren. Onze weduwe zette dienvolgens hare artikelen tot de beste prijzen, af, en maakte zich, met eene goed gevulde beurs en een dankbaar hart, omstreeks ten vier ure in den namiddag, gereed om naar huis terug te keeren. Inmiddels was de toestand des weders meer en meer verslimmerd. Een graauwe en ijskoude mist vervulde de lucht en verspreidde eene vroegtijdige duisternis. Een witte rijm bedekte elk voorwerp buitenshuis; terwijl de wind, als zweefde er in de lucht eene zware massa van bevrozen dampen, die de windvlagen in derzelver vrije beweging door den hoogeren atmosfeer belemmerde, met een zwaarmoedig geraas suisde en loeide.

» Dat is een kwaad avondje, vrouw Thorpe," sprak de eigenares van *den Engel en de Kroon*, toen onze weduwe last gaf dat men haar paard voor haar in gereedheid zou brengen. » De kinderen zullen, als zij het weder aanzien, u van daag niet terug verwachten: gij deedt beter, tot morgen hier te blijven. Het is een modderige weg naar uw dorp en ik heb nog nooit zoo een akeligen middag gezien. Ga naar binnen: zet u aan den haard en laat ik een bed voor u klaarmaken."

» Ik dank u," antwoordde de weduwe; » want toen ik dezen morgen van huis ging, voorspelden mijne kinderen zich allerlei kwaads van het weder, en zij zouden zich doodelijk beangst maken als ik niet terug kwam. Ik dank u dus voor uwe goedheid; maar ik voel mij vol moed en krachtig, en moet van avond nog te huis zijn."

En daarop de logementhoudster groetende, zette zij zich op Tartaar's rug en nam zij den terugtogt naar hare hoeve aan. Vrouw Thorpe had pas even de stad verlaten, of de witte damp, die den geheelen dag gevallen was, veranderde in eene hevige sneeuwvlaag, die door hare dikke en zware vlokken, het weinige licht dat er nog was, geheel wegnam. Men kon geen voorwerp meer onderscheiden, behalve de zware torens van de oude hoofdkerk, die zich in de donkere avondschemering als eene vale en spookachtige gedaante verhief en ook dezen verdween weldra geheel in de dikke en met sneeuw beladen lucht. Zoude zij terugkeeren en van het aanbod der waardin uit *den Engel en de Kroon* gebruik maken? Neen! — hoe ongunstiger de weêrsgesteldheid van den avond was, hoe grooter noodzakelijkheid er bestond om den angst harer kinderen, door hare tegenwoordigheid te doen verdwijnen. De goede vrouw voegde den ouden Tartaar diensvolgens eenige woorden van aanmoediging toe en zette hem aan om zich al zijn best te reppen.

De avond viel; en de jonge lieden op de hoeve begonnen zich meer en meer ongerust te maken over het lot hunner moeder. Zelfs de kleinsten (want er waren nog twee jongere onder, dan Stefaan en Agnes) vroegen om niet naar bed te gaan, alvorens hunne moeder terug zou zijn; en dus bleven zij, het eene na het andere, bij elkander zitten, luisterende naar den suisenden wind en bijna vreezende om den mond te openen, ten einde, door elkander hunne gedachten mede te deelen, niet nog de akelige spanning te vergrooten, die in aller gemoed heerschte. Stefaan ging onophoudelijk naar buiten, om le weêrsgesteldheid op te nemen, doch kwam telkens bij de bevende geroep terug met een gelaat, dat in witheid scheen te wedijveren met de diepe sneeuw, die den grond bedekte.

» Steek een lantaarn aan, Agnes, en intusschen zal ik mijn grooten jas en hoed gaan halen. Ik heb hier langer geen duur," sprak Stefaan. » Ik zal den weg op gaan en moeder gaan zoeken."

» Hoe zoudt gij door de dikke sneeuw heen komen, lieve broeder?" vroeg Agnes. » Gij kunt in zulke eene duisternis niets uitrigten. Misschien," vervolgde zij, terwijl haar plotselings eene gedachte inviel, — misschien is moeder, om het akelige weder, te *Wells* gebleven, en maken wij ons dus allen zonder reden ongerust."

» Neen, neen!" riep de knaap uit; » na al hetgeen dezen morgen is voorgevallen, zou zij niet wegblijven — ik ken haar hart daartoe te goed; daarenboven sneeuwde het niet, toen zij naar huis op weg moet zijn gegaan. Tracht niet, mij hier te houden! zij moet niet omkomen, terwijl ik krachten genoeg heb om haar te gaan opzoeken en haar te redden."

» Zorg dan ten minste, dat gij iemand hebt die met u gaat, goede Stefaan," sprak het meisje.

» Helaas, Agnes!" hernam de broeder, » gij vergeet dat het bijkans middernacht is, en dat onze weinige buren reeds eenige uren naar bed zijn en slapen. Geef mij de lantaarn! — niets op de wereld zal mij weerhouden om weg te gaan."

Hoewel Agnes's angst door het besluit haars broeders vermeerderde, begreep zij, dat elke poging om hem van zulk een edel voornemen af te brengen, niet alleen vruchteloos zou zijn, maar haar daarenboven zou kunnen doen voorkomen als niet zoo teeder aan hare moeder gehecht te wezen. Met een zwaren zucht bond zij haren omslagdoek om Stefaan's hals, kuste hem en reikte hem de lantaarn over: daarop stapte de jongeling de akelige duisternis in. In den omtrek van de woning en op den smallen en besloten dorpsweg, lag de sneeuw zeer hoog, hoewel zij niet regstreeks kon nedervallen, daar de hevige wind de vlokken voordat zij den grond bereikten, dwarlend deed rondvliegen, hetgeen des jongelings schreden moeijelijk en onzeker maakte. Niettemin vervorderde Stefaan, door de lantaarn geholpen, zijnen togt; en toen hij den open weg, die niet door heggen bezoomd was bereikte, vond hij een vasten en beteren grond, als zijnde de sneeuw in in de holten van de aangrenzende velden en in de daar langs loopende sloten voortgejaagd. Doch waarheen zou hij zijne schreden rigten? — Hoe zou hij, in de duisternis van den nacht, die dubbeld verbijsterend was door de verblindende vlokken, zijne moeder kunnen zoeken? De zwarigheden niet tellende, die zich als het ware bij elke schrede opdeden, deed hij het mogelijke om verder te komen. De geen oogenblik ophoudende wind dreef de sneeuw, die op zijn pad lag, in de hoogte, en hoopte ze hier en daar in massa's op een, door welke hij niet als met de grootste moeite zich heen worstelde. De lantaarn deed den jongeling nogtans veel dienst; en de gedachte aan zijne moeder gaf hem krachten om alle hinderpalen te overwinnen. Wanneer soms nu en dan de wind voor een oogenblik verflaauwde, verhief hij zijne stem in die akelige en woeste eenzaamheid, om zijne moeder aan te roepen; doch geene andere stem als de zijne, klonk hem in de ooren, geen ander geluid, als het geruisch der jagt sneeuw en het gesuis der winden.

Na twee of drie mijlen op dezen gevaarvollen togt gevorderd te zijn, kwam hij aan een meer beschut eind; doch in plaats dat dit hem tot troost zou hebben verstrekt, vermeerderde het slechts de zwarigheden, daar de sneeuw zich hier tot zulk een hoogen berg opeengehoopt had, dat zij allen verderen voortgang verbood. Er bleef Stefaan geene keuze over: hij bleef stil staan; doch te gelijker tijd riep hij zijne moeder op nieuw met luider stemme, in de zwakke hoop dat zij hem mogt hooren. Zich stevig op de voeten gezet hebbende, hield hij, met een vasten arm, doch wankelmoedig hart, zijne lantaarn, als een sein, omhoog, niet begrijpende dat hare zwakke flikkering, in zulk een dikken dampkring, slechts op enkele schreden van hem af, kon gezien worden.

Terwijl hij daar aldus, met het licht boven zijn hoofd als een standbeeld in die zee van sneeuw stond, ontdekte hij, op een korten afstand van zich af, eene groote donkere figuur, die zich op eenigen afstand van hem vertoonde. Een oogenblik daarna was hij overtuigd, dat het voorwerp hoewel niet duidelijk zigtbaar, een paard was. Hetzelve verdween echter, na den meer open weg bereikt te hebben, waar de grond beter was, weldra uit zijn gezigt. Het beest, geloofde hij zeker, kon geen ander dan Tartaar zijn.

(Het Vervolg hierna.)

Publieke Veilingen.

Ter Kastelenije van het Geregtshof.

Vrijdag, 11 October 1842.

Het HUIS en ERF, staande en gelegen aan de *Buren Straat*, La. D. No. 102; aankomende V. W. NIEHENKE. — *f* 1,125. — C. SCHLOSSER voor hare minderjarige Kinderen.

ADVERTENTIËN.

(30936) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Woensdag den 26sten October 1842, des voormiddags om *half negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, in het Huis gelegen aan de *Jode Brede Straat*, La. C. No. 10, publiek bij Executie Verkoopen:

Diverse wel onderhoudene MEUBELEN, als; Maghonijhouten KABINET; KLEEDERKASTEN; SECRETAIRE; SIDEBORD; TAFELS; SPEELTAFELS; STOELEN en CANAPEES; DAMES KLEED - SPIEGEL; BUFFETTEN; groote SPIEGELS; GLASWERK; PLEETWERK; VENSTER-GORDIJNEN; — GEBRONSDE HANGLAMPEN met *drie* lichten; PATENT-LAMPEN; WANDLAMPEN; een KAP CHAIS op *vier* wielen; een CHAIS; eenige CHAISTUIGEN; enz., enz. — alles aankomende A. W. WHITE.

Paramaribo, den 20 October 1842.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 17den dezer, de Nd. Am. Brik Mexican, Kapt. Adna Bates, van Gloucester, hebbende 33 dagen reis; Passagier: de Heer William A. Homans.

Den 19den, de Nd. Am. Brik Spartan, Kapt. G. W. Pousland, van Boston, hebbende 26 dagen reis, Passagier: de Heer Thomas B. Bradfort.

UITGEKLAARD.

Den 15den dezer, de Engelsche Schoener John Bull, Kapt. S. Harris, naar Demerary.

Den 20sten, het Ned. Schip Paramaribo, Kapt. J. C. Töpper, naar Amsterdam; lading: 416 vaten Suiker en 40 vaten Rum.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.